

ת"פ 31159/09/18 - ללי גגולה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 31159-09-18 מדינת ישראל נ' גגולה
תיק חיצוני: 254480/2018
לפני כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין
מבקשת ללי גגולה
ע"י ב"כ עו"ד אבי מוסקוביץ
נגד משיבה
מדינת ישראל

החלטה

מבוא

1. לפני בקשה לבטול כתב האישום בטענה של הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית נגד המבקשת לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982.

2. ביום 16.9.18 הוגש נגד המבקשת כתב אישום המייחס לה שתי עבירות של גניבת רכב ועבירה אחת של התפרצות לרכב, וזאת בניגוד לסעיפים 413 ב ו- 413 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בהתאמה.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 1.6.18, בין השעות 13:00 - 14:40, התפרצה המבקשת לרכב מסוג סיטרואן שחנה בחניה ציבורית בנצרת עילית, באופן שפתחה את דלת הנוסע ליד הנהג והכניסה את פלג גופה העליון לתוך הרכב וחיטטה בתא הכפפות. בנוסף, גנבה את הרכב באופן שהזמינה בעל גרר, מר פרעוני כאיד (להלן: "פרעוני"), ביקשה ממנו להעמיס את הרכב ולהובילו למגרש פירוק ברזל, ובתמורה קיבלה ₪ 200 במזומן.

מעובדות האישום השני עולה כי באותו יום בשעה 14:00 הזמינה המבקשת את פרעוני לרחוב תמר בנצרת עילית, ביקשה שיעמיס רכב נוסף מסוג רנו ויעבירו למגרש מתכות, ובתמורה קיבלה ממנו סך של ₪ 150 במזומן.

טיעוני הצדדים

3. **ב"כ המבקשת** טען כי המאשימה נקטה באכיפה בררנית שהפלתה את המבקשת לרעה, עת החליטה להגיש כתב אישום נגדה בלבד ולא לנקוט בכל הליך פלילי כנגד פרעוני, בעל הגרר.

הסנגור טען כי המבקשת דאגה לפניו כלי הרכב מתוך גילוי אזרחות טובה ובהאמינה כי מדובר בגרוטאות שעלולות להפוך למוקד בעל פוטנציאל סיכון אישי וסביבתי.

עוד טען כי מחומר החקירה עולה שפרעוני היה מעורב בפרשית הגניבה של שני כלי הרכב, באופן שלא דאג לקבל לעיונו כל מסמך המעיד על פרטי הבעלות בהם ולא ווידא כי המבקשת מוסמכת לפנותם, אלא הסתפק בקבלת פיסת נייר בה רשומים פרטי המבקשת. לפיכך, מעשיו של פרעוני עולים כדי עבירה פלילית לפחות באדישות והיה על המאשימה לפעול להגשת כתב אישום גם נגדו.

הסניגור טען כי המבקשת ופרעוני פעלו בנסיבות זהות, המקרה של שניהם דומה ושניהם מעורבים בביצוע העבירות, אך למרות זאת, זכו ליחס אכיפתי שונה ללא הצדקה עניינית. הגשת כתב אישום נגד המבקשת בלבד מהווה אכיפה סלקטיבית המפרה את הזכות לשוויון ומנוגדת לעקרונות הצדק וההגיונות המשפטית, ולכן יש להורות על ביטול כתב האישום.

4. בתגובתה, טענה **המשיבה** כי יש לדחות את הבקשה לאור המסד הראייתי השונה הקיים לגבי המבקשת וכאיד פרעוני. לטענתה, מחומר החקירה עולה כי המבקשת הציגה לפרעוני לא רק את פרטיה, כנטען על ידה, אלא גם הרשאה לגרור את כלי הרכב. בנוסף, מחומר החקירה עולה כי פרעוני נהג להניח כרטיסי ביקור שלו על כלי רכב וגרוטאות וכי זו הפעם הראשונה שפגש במבקשת ולראשונה הוא נחשד בפלילים. המאשימה טענה כי גם אם כשל פרעוני בבדיקת המסמכים, הרי הוא פעל בהתאם למצג שיצרה המבקשת שבלעדיו לא היה נכשל. בנוסף, המבקשת מואשמת גם בפריצה לרכב, עבירה שאיננה קשורה לפרעוני. האבחנה בין המבקשת לפרעוני הן בעניין מהות החשדות והן ביחס למסד הראייתי, יש בה כדי להקים שוני ענייני ביניהם ולפיכך אין מדובר באכיפה בררנית. בנוסף, טענה המשיבה כי המבקשת לא הציגה תשתית עובדתית מבוססת לפיה חומר הראיות כנגד פרעוני זהה באיכותו ובהיקפו למכלול הראיות שנאסף בעניינה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

5. טרם עיגון הטענה המקדמית של ההגנה מן הצדק בחוק נקבע בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד (2), 221 (28.2.1996), כי הטענה של הגנה מן תתקבל בשלב מקדמי של המשפט רק במקרים קיצוניים וחריגים. הקריטריון שנקבע בפרשת יפת לבחינת הרשות הוא "התנהגותה הבלתי נסבלת" של רשות התביעה.

6. כאשר הטוען להגנה מן הצדק מבסס את טענתו על אי נקיטת הליכים כנגד אחרים, עליו לעמוד במבחן משולש. תחילה, עליו להראות כי עניינם של אותם אחרים דומה מבחינה עובדתית לעניינו, באופן המצדיק התייחסות מקבילה בשאלת הגשת כתב אישום כנגדם. מצב זה כונה בפסיקה "קבוצת שוויון". בשלב השני, עליו להראות כי אי-נקיטת הליכים כנגד האחרים באותה קבוצת שוויון היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות" (ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל, פיס' 13, פורסם בנבו, 12.8.12, בפסקה 14). לבסוף, ככל שהוכחו שני השלבים הראשונים, יש לבחון האם הדבר מחייב את ביטול האישום או זיכוי הנאשם, או שמא ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר, כגון התחשבות במישור הענישה (שם, פסקה 15; ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ נט' (6) 776 (31.3.2005) (להלן: "**פרשת בורוביץ**"). עוד הודגש בפרשת בורוביץ כי כל עוד לא נפל פגם בהחלטתה של התביעה או התרשלות בחקירתה או מניע פסול אחר, הבחירה נגד מי מהחשודים

יוגש כתב אישום ובאילו עבירות הנה בידי התביעה.

7. לאחרונה, במסגרת **ענין ורדי** (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי, [פורסם בנבו] (31.10.2018)) הווארו נקודות נוספות בפעילותה של הרשות התובעת, העשויות לבסס טענה של הגנה מן הצדק מטעמי אכיפה ברחנית, וכך סוכמו הדברים:

"מן המקובץ לעיל עולה כי הטענה להפליה פסולה בהעמדה לדין בעילה של הגנה מן הצדק, חולשת גם על מקרים בהם טוען הנידון כי נפל פגם בהעמדתו לדין, או בניהול ההליך הפלילי נגדו, ולו משום חדלונה של הרשות, בטעות שנפלה על-ידה בתום-לב, או בגין מחדלים מצידה (זאת לצד מקרים בהם פעלה הרשות בשרירות מכוונת, בחוסר תום-לב, ומתוך שיקולים זרים).

ודוק, משמעות הדברים היא כי ניתן עקרונית, לראות במחדלי הרשות, או במעשיה הרשלניים משום 'פגם', אשר יש בו כדי לפתוח את שערי המבחן התלת-שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ'. ברי כי אין בכך כדי ללמד שיש לייחס משקל ממשי לכל טענה באשר לטעות, או למחדל מצד רשויות האכיפה, אלא לליקוי מהותי שכזה. הנה כי כן לאחר שצלח הנאשם את המשוכה המקדמית להצביע ולהוכיח כי המעשה המינהלי עולה כדי 'פגם' כאמור - בית המשפט יידרש לבחינת הטענה להגנה מן הצדק לגופה - בקביעת עוצמתם של הפגמים, ופגיעתם בתחושת הצדק וההגיונות; בשלב שלאחר מכן יש לאזנם ביחד עם יתר השיקולים, הערכים והאינטרסים המצדיקים את ניהול ההליך הפלילי. בקשר לכך יש לשים אל לב, כפי שנקבע עוד בפרשת בורוביץ', כי יש להעניק משקל בשלב השני גם לעובדה כי הרשות פעלה בתום-לב, ללא מניע פסול, או כוונת זדון. מטבע הדברים, התוצאה תהא שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה מפלה שאיננה תוצאה של כוונת זדון יקימו לנאשם הגנה מן הצדק."

מן הכלל אל הפרט

8. כאמור לעיל, המשיבה טענה כי חומר הראיות מלמד כי קיים שוני במסד הראיות לגבי המבקשת ופרעוני, וכי האחרון פעל על סמך המצג שהציגה המבקשת, לפיו היא מורשית לבצע את הפינוי וכי ללא מצג זה הוא לא היה נכשל. מנגד, ההגנה לא הניחה תשתית עובדתית כלשהי להוכחת הדמיון בין מעורבות המבקשת למעורבותו של פרעוני. אין די בטענה שפרעוני לא בדק לעומקם את המסמכים הרלוונטיים, כדי לבסס שוויון בין שני המקרים. אדרבא, הצורך בביסוס התשתית העובדתית גובר כשהטענה הנגדית היא כי הנייר שנמסר לו על ידי המבקשת כלל הרשאה של האחרונה לביצוע הפינוי.

יתרה מכך, עבירת הפריצה לרכב, מושא האישום הראשון, מיוחסת למבקשת בלבד, ואף היא איננה טוענת כי פרעוני שותף לה בדרך כלשהי.

9. בנסיבות אלה, אני מוצאת שמעשיהם הלכאוריים של המבקשת ושל פרעוני אינם מציבים את שניהם ב"קבוצת שווים" אחת, וכן כי המבקשת לא הניחה תשתית עובדתית לטענותיה הן ביחס ל"קבוצת השווים" והן

ביחס למסד הראיות.

10. בשלב זה, טרם הבאת הראיות בפני בית המשפט, לא מצאתי פגם בהתנהלות המאשימה, ומשכך, אין מקום להמשך הבדיקה על פי הלכת בורוביץ. ברי כי ככל שעם סיום הבאת הראיות תשתנה התמונה, תנתן החלטה מתאימה במסגרת הכרעת הדין.

11. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ט, 22 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.